

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 484/2021-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej obchodnou spoločnosťou RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/139/2019 z 30. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 12. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 20 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Žalobou z 1. decembra 2009 sa pôvodný vlastník nehnuteľností (bytu s príslušenstvom) domáhal určenia neplatnosti darovacej zmluvy, zmluvy o zriadení vecného bremena a zmluvy o zrušení vecného bremena, ktoré uzavrel so žalovanou v 1. rade. Sťažovateľka nadobudla predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou uzavretou 5. januára 2010 od žalovanej v 1. rade, a preto žalobca

následne rozšíril žalobu aj o neplatnosť tejto kúpnej zmluvy voči jej zmluvným stranám, teda aj proti sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade.

3. Sťažovateľka v priebehu konania podala proti žalovanému vzájomnú žalobu o určenie, že žalobca nie je vlastníkom predmetného bytu, a navrhla Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvoinštančný súd“) vydať v tejto časti predmetu konania medzitýmny rozsudok. Okresný súd rozsudkom z 22. novembra 2017 podanej žalobe opätovne vyhovel a určil neplatnosť darovacej zmluvy, zmluvy o zriadení a zrušení vecného bremena, uzavretými medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade a tiež určil neplatnosť kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou v 1. rade ako predávajúcou a sťažovateľkou ako kupujúcou. Okresný súd zároveň zamietol vzájomnú žalobu sťažovateľky.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ktorým žiadala, aby Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, resp. aby toto rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne. Sťažovateľka uviedla, že jej argumentácia v odvolaní spočívala najmä v tom, že *okresný súd sa v rozhodnutí nesprávne vysporiadal s (ne)prípustnosťou žaloby o neplatnosť právnych úkonov podľa novej procesnoprávnej regulácie [Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], s otázkou naliehavého právneho záujmu na navrhovanom určení, ako aj na návrhu obsiahnutého v jej vzájomnej žalobe i s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľky pri nadobúdaní spornej nehnuteľnosti.*

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 6Co/173/2018 z 5. septembra 2018 prvoinštančný rozsudok v celom rozsahu týkajúcom sa veci samej potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorým žiadala, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietne, prípadne, aby rozsudky odvolacieho súdu a prvostupňového súdu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní sťažovateľka namietala vadu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať

- v narušení princípu istoty strán sporu, keď sa odvolací súd odchýlil od svojho skoršieho rozhodnutia v právne a skutkovo obdobnej veci, ktorú posúdil opačne (vo veci sp. zn. 6Co/319/2017 odvolací súd uprednostnil ochranu dobromyseľného nadobúdateľa), čo je podľa sťažovateľky v ostrom rozpore s doktrínou tzv. legitímneho očakávania strán sporu a porušením práva strán na spravodlivý proces,

- v arbitrárne a svojvoľne formulovaných právnych záveroch týkajúcich sa nadobúdania nehnuteľností dobromyseľným nadobúdateľom, ktoré sú zároveň nepreskúmateľné,

- v tom, že sa v ňom odvolací súd opomenul zaoberať značnou časťou sťažovateľkiných námietok uvedených v odvolaní.

7. V dovolaní ďalej sťažovateľka namietala, že odvolací rozsudok krajského súdu trpí vadou právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky existencie/neexistencie naliehavého právneho záujmu, a to tak na strane žalobcu, ako aj na strane oboch žalovaných, pri posúdení ktorej sa odvolací súd podľa jej názoru odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odkázala na rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. 40/1996, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/28/2009 a sp. zn. 5Cdo/31/2009 a na podporu svojho tvrdenia o existencii naliehavého

právneho záujmu v prípade jej (vzájomnej) žaloby o určenie, že žalobca nie je vlastníkom sporného bytu, na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/112/2004.

8. Dovolacím dôvodom sťažovateľky bola taktiež ňou tvrdená vada právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorá mala spočívať v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky prípustnosti žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu. Sťažovateľka poukázala na to, že nová právna v § 137 CSP písm. d) na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy v § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov (určenie právnej skutočnosti) nepripúšťa, resp. pripúšťa, iba ak to vyplýva z osobitného predpisu. Podľa sťažovateľky táto právna otázka ešte nebola v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyriešená a konajúce všeobecné súdy ju riešili nesprávne.

9. Napokon sťažovateľka v dovolaní namietla aj vadu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. K tomuto dôvodu v podstatnom poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/71/2011 a sp. zn. 3Cdo/223/2016, ktoré by mali potvrdiť, že právna otázka možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti dobromyseľným nadobúdateľom od nevlastníka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Zároveň opätovne odkázala na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 a sp. zn. I. ÚS 151/2016, v ktorých sa podľa sťažovateľky ústavný súd prihlásil a zotrval na „*princípe uprednostnenia právnej istoty dobromyseľných nadobúdateľov*“.

10. Dovolací súd napadnutým rozhodnutím dovolanie odmietol.

11. K vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP pripomenul všeobecné požiadavky súvisiace s právom na spravodlivý súdny proces vrátane odkazov na judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu a konštatoval, že v danej veci nešlo o prípad, že obdobné situácie musia byť právne posudzované rovnakým spôsobom, a teda ani o porušenie ústavného princípu právnej istoty, pretože predovšetkým predmetné konanie o neplatnosť právneho úkonu (darovacej a kúpnej zmluvy, zmluvy o zriadení vecného bremena a zmluvy o zrušení vecného bremena či určení, že žalobca nie je vlastníkom bytu) a konanie o určenie, že vec patrí do dedičstva (6Co/319/2017), nie sú totožnými konaniami, pričom v každom z nich sa posudzujú i rozdielne skutkové a právne otázky. Podľa najvyššieho súdu rovnako v okolnostiach posudzovanej veci neobstoja skutkové a právne dôvody preferencie ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľnosti pred princípom „*nemo plus iuris*“ vo veci sp. zn. 6Co/319/2017, a to už len preto, že v posudzovanej veci je rozhodujúcim dôvodom neplatnosti zmlúv so žalovanou v 1. rade okrem duševnej poruchy žalobcu podvodné konanie žalovanej v 1. rade, ktorá za tento trestný čin bola v trestnom konaní právoplatne odsúdená. K tomu najvyšší súd poznamenal, že práve tieto skutočnosti neumožňovali uvažovať o uprednostnení prípadnej dobromyseľnosti dovolateľky pred princípom „*nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má*“, ako to uviedol odvolací súd v rozsudku.

12. K námietke dovolateľky týkajúcej sa arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd, poukazujúc na jeho zjednocujúce stanovisko č. R 2/2016, zdôraznil, že „*právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07)*“.

13. Najvyšší súd k tomuto dovolaciemu dôvodu sťažovateľky napokon vyhodnotil napadnuté odvolacie rozhodnutie ako také, ktoré spĺňa atribúty opravného súdneho rozhodnutia s tým, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, a jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle 420 písm. f) CSP. Za procesnú vadu konania podľa 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej v 2. rade v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP odmietol ako neprípustné.

14. K časti dovolania založenej na dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd po citáciách relevantných častí rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľka poukázala, okrem iného uviedol, že *„pokiaľ dovolateľ neoznačí, alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli;... V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením 421 ods. 1 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 14/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 50/2017 a 8 Cdo 141/2017).“.*

15. Najvyšší súd v súvislosti s posudzovaním podmienky naliehavého právneho záujmu pri určovacích žalobách zmienil aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo/1/2017, v ktorom zhrnulo podstatu posudzovania predmetnej podmienky a následne (po citácii rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/31/2004, 2Cdo/28/2009 a 3Cdo/112/2004) uviedol, že *„Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa súdy oboch inšancií neodklonili od všeobecnej charakteristiky pojmu „naliehavý právny záujem“ ani od právnych záverov vyjadrených vo vyššie označených rozhodnutiach najvyššieho súdu; predpoklady pre posúdenie dôvodnosti použitia určovacej žaloby z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle 80 písm. c/ OSP nevyložili odlišne. Otázka, či sa súdy v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonili od tejto všeobecnej charakteristiky, súvisí s ich skutkovými zisteniami; zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné, odvolací súd v súvislosti s naliehavým právnym záujmom žalobcu zvýraznil obnovu stavu v katastri nehnuteľností, aký tu bol pred tým, než boli predmetné zmluvy uzavreté, čím sa môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu.“.*

16. Pokiaľ ide o zamietnutie vzájomnej žaloby sťažovateľky nižšími súdmi z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu, dovolací súd poukázal na odôvodnenie odvolacieho rozsudku (*„ak by sa vzájomnej žalobe vyhovel, právne postavenie žalovaných 1 a 2 by sa nezmenilo-nezlepšilo“*) a doplnil, že uvedený protinávrh celkom zjavne presahuje medze žalobcom nastoleného predmetu konania. Najvyšší súd k tomu ešte zdôraznil, že nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia či nevyhodnotenia dôkazov premietnutých do skutkových zistení súdu. Podľa názoru najvyššieho súdu iba nesúhlas dovolateľky so záverom odvolacieho súdu, že

žalobca má naliehavý právny záujem, pričom podľa nej ho nemá, nestačí na to, aby dovolací súd uskutočnil meritórny prieskum.

17. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd pripomenul, že problémom stretu starej (OSP) a novej (CSP) právnej normy sa už zaoberal viackrát a je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacím súdom vyslovený názor, že „*nová procesnoprávna úprava účinná 1. júlom 2016 vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávnych noriem (§ 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok dovolaní podaných podľa OSP, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (§ 470 ods. 2 CSP). Ustanovenia novej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa (napr. 1 VCdo 1/2017).*“.

18. Ďalej najvyšší súd poukázal na rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/59/2017, v ktorom okrem iného uviedol, že „*... princíp okamžitej aplikability procesných noriem je komplementárny s osobitným pravidlom v podobe zachovania právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti skoršej (zrušenej) procesnej úpravy, nazývaný aj ako princíp justifikácie účinkov procesných úkonov. Obsahom tohto princípu je skutočnosť, že procesné úkony subjektov súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti novej procesnej úpravy... Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný.*“.

19. Najvyšší súd sa zaoberal aj rozhodnutím sp. zn. 6Cdo/30/2018, ktoré označila sťažovateľka v doplnení dovolania a ktoré bolo vydané až po podaní dovolania. V konaní, ktoré predchádzalo tomuto rozhodnutiu, bola zhodne s posudzovanou vecou predmetom žaloba o určenie neplatnosti právnych úkonov podaná za účinnosti OSP a dovolací súd v odôvodnení označil za správne posúdenie podmienky procesnej prípustnosti tejto žaloby konajúcimi súdmi.

20. Najvyšší súd odôvodnenie tejto časti napadnutého rozhodnutia uzavrel konštatovaním, že názor sťažovateľky, podľa ktorého bol žalobný petit o určenie neplatnosti právnych úkonov (darovacej a kúpnej zmluvy, zmluvy o zriadení a zrušení vecného bremena) neprípustný od 1. júla 2016 v dôsledku prijatia novej právnej úpravy v § 470 ods. 1 a 137 písm. d) CSP, nezodpovedá trendu rozhodovania najvyššieho súdu v podobných otázkach, všeobecným princípom právneho štátu (princípu legitímnych očakávaní, ochrany nadobudnutých práv a dôvery subjektov práva v právo samotné, právnej istoty, zákazu retroaktívneho pôsobenia právnych noriem, princípom rovnosti a v neposlednom rade aj zákazu *denegationis iustitiae*). Z týchto dôvodov ani žalobcov petit (o neplatnosť právneho úkonu), ako jeho dispozičný úkon viažuci sa na predmet konania, podaný v čase jeho procesnej prípustnosti, nemôže byť následne iba v dôsledku prijatia novej právnej úpravy odmietnutý ako neprípustný.

21. Napokon k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP najvyšší súd uviedol, že „*z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu*

prax dovolacieho súdu).“. A ďalej dal do pozornosti, že najvyšší súd ako súd dovolací už viackrát skonštatoval, že prípustnosť dovolania z tohto dôvodu je odvodená z rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu o danej právnej otázke, preto je dovolateľ povinný označiť tieto rozhodnutia (napr. sp. zn. 8Cdo/78/2017 a sp. zn. 3Cdo/196/2018). *Skutočnosť, že dovolateľ, vyvodzujúci prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, neuvedie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, považuje najvyšší súd za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP.*

22. Najvyšší súd nepovažoval sťažovateľkou označené rozhodnutia najvyššieho súdu za také, ktoré by predstavovali rozdielne rozhodovanie otázky stretu princípov „*nemo plus iuris*“ a „*bona fides*“. V rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/223/2016 najvyšší súd dal za pravdu pôvodnej vlastníčke (žalobkyni), čo okrem iného odôvodnil tým, že dobromyseľnému nadobúdateľovi právna úprava priznáva všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa a dobromyseľné nadobudnutie vlastníctva od nevlastníka možno pripustiť len ako výnimku z pravidla, a tento názor najvyšší súd uzavrel tak, že tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „*nemo plus iuris*“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé.

23. Pokiaľ ide o (druhé) dovolacie rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/71/2011, ktoré by malo podľa názoru sťažovateľky oproti rozhodnutiu sp. zn. 3Cdo/223/2016 predstavovať rozdielne riešenie uvedenej právnej otázky, najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí k nemu uviedol, že v tejto veci bolo predmetom určenie veci do dedičstva a dovolací súd ním zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie z dôvodu nesprávneho posúdenia otázky naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva. V odôvodnení okrem toho tiež uviedol, že nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princíp ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa, a to len celkom výnimočne, ak nie sú žiadne pochybnosti o dobromyseľnom a podľa práva riadnom nadobudnutí veci do vlastníctva. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe.

24. Dovolací súd k sťažovateľkou označeným rozhodnutiam najvyššieho súdu sumarizoval, že všetky tieto rozhodnutia pri ich zovšeobecnení vychádzajú zo zásady prednosti princípu „*nemo plus iuris*“ a ako výnimku pripúšťajú aj úspech princípu „*bona fides*“. Najvyšší súd poznamenal, že dokonca aj dovolateľkou predložené rozhodnutia ústavného súdu (I. ÚS 549/2015 a I. ÚS 151/2016), ktoré nie je možné považovať za „dovolacie rozhodnutia“, inak neriešia nastolenú právnu otázku, ako ju riešil odvolací súd. Ústavný súd v oboch veciach na základe individuálnych okolností konkrétneho rozhodovaného prípadu zvýraznil v prospech „*bona fides*“ právny názor, že vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere. Podľa názoru najvyššieho súdu prezentovaného v napadnutom rozhodnutí pre posúdenie, či sa súdy pri posudzovaní tejto nastolenej otázky neodklonili od všeobecných právnych východísk, sú rozhodujúce ich skutkové zistenia, ktoré sú v každom konkrétnom prípade jedinečné. Aj odvolací súd v posudzovanej veci akcentoval okolnosti prípadu, ktoré skutkovo ani právne v rozhodnutiach označených sťažovateľkou v hre neboli.

II.

Argumentácia sťažovateľky

25. V rámci všeobecnej časti svojej argumentácie sťažovateľka v ústavnej sťažnosti okrem iného uviedla, že „*napádané uznesenie dovolacieho súdu je svojvoľné a zjavne neodôvodnené, pričom toto popiera zmysel práva na spravodlivé súdne konanie ako aj na súdnu ochranu. Dovolací súd nijako nereagoval na námietky sťažovateľky, resp. na tieto reagoval len odkazom na správnosť záverov odvolacieho súdu bez ďalšieho. Dovolací súd pri rozhodovaní ignoroval princíp právnej istoty a nepostupoval v zhode s ustálenou judikatúrou tak Ústavného súdu SR, ba dokonca nezohľadnil ani len rozhodnutia iných senátov toho istého súdu – čo aj otvorene priznal na viacerých miestach odôvodnenia Uznesenia a toto pričítal na ťarchu sťažovateľky (ktorá mala dokonca údajne uviesť presné spisové značky vecí, o ktoré sa opierala).*“. Ďalej sťažovateľka tvrdí, že napadnuté rozhodnutie *«ani náznakom neposkytuje konkrétne a vyčerpávajúce odpovede na otázky nastolené v dovolaní, a to najmä podstatnej právnej otázky stretu dobromyseľnosti nadobúdateľa nehnuteľnosti a rímskoprávnej zásady „nemo plus iuris“.* Dovolací súd sa v tejto otázke nepochopiteľne a bezdôvodne odklonil od svojho vlastného právneho názoru prezentovaného v iných jeho nedávnych rozhodnutiach, ako aj skorších záverov ústavného súdu a to bez zdôvodnenia tohto odklonu, čím porušil princíp právnej istoty. Dovoláním nastolenými otázkami sa dovolací súd spravidla vysporiadal len jednou vetou bez bližšieho zdôvodnenia a špecifikácie dôvodov, na základe ktorých dovolací súd dospel k svojim záverom. Odôvodnenie napádaného uznesenia potom nemožno považovať za súladné s právom na spravodlivý súdny proces.».

26. Sťažovateľka osobitne zdôrazňuje, že súdy sa nikdy nezaoberali inou otázkou ako arbitrárne zvoleným výsekom z celého sledu udalostí, spočívajúceho v trestnom čine žalovanej v 1. rade v súvislosti s darovacou zmluvou, zmluvou o zriadení vecného bremena a následne zrušením vecného bremena. Nezaoberali sa však preukázanou absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, ktorým mal žalobca byť nadobudnúť v roku 2001 (aj keď súd je povinný skúmať a hodnotiť absolútnu neplatnosť *ex offico* a túto nesmie pri svojej rozhodovacej činnosti ignorovať), a nezaoberali sa ani tým, či pri kúpnej zmluve v roku 2010 bola sťažovateľka dobromyseľná (aj keď to mali v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít urobiť).

27. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka na veľkom priestore predkladá dôvody, z ktorých by malo vyplývať, že všeobecné súdy konajúce v jej veci porušili jej základné právo vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku a jeho pokojné užívanie zaručené čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľka tvrdí, že „*súdy jej ako zapísanému (tabulárnemu) vlastníkovi bytu nevytvorili také právne postavenie, ktoré by jej umožnilo pokojne nakladať so svojím majetkom (bytom), resp. odmietli jej vlastníckemu právu priznať náležitú ochranu*“.

28. V tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka, sústrediac sa na okolnosti celej kauzy, v podstatnom uviedla najmä tieto výhrady k priebehu konania a rozhodnutiam konajúcich súdov:

- žiadny z konajúcich súdov nebral do úvahy, že sťažovateľka je vo výsledku jedinou a najviac poškodenou osobou spomedzi zúčastnených, pretože bez svojho zavinenia prišla o byt, ktorý v dobrej viere nadobudla, ale tiež o finančné prostriedky, ktoré na jeho kúpu vynaložila,

- jej situáciu do značnej miery zavinil žalobca (jeho opatrovník), ktorý napriek vedomosti o pochybných zmluvách medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade bol 4 roky pasívny, práva žalobcu začal chrániť až v súvislosti s nadobudnutím bytu sťažovateľkou, pričom neinicioval zapísanie poznámky o prebiehajúcom spore o neplatnosť zmlúv v katastri nehnuteľností,
- uvedená zásadná nedbalosť žalobcu, vystupujúceho v spore v pozícii pôvodného vlastníka bytu, podľa sťažovateľky priamo súvisí s otázkou jej dobromyseľného nadobudnutia bytu, čo však konajúce súdy nebrali do úvahy,
- konajúce súdy sa odmietli zaoberať skutočnosťou, podľa názoru sťažovateľky preukázanou znaleckým posudkom, že žalobca v dôsledku duševnej poruchy nie je a ani sa nikdy nestal vlastníkom predmetného bytu (absolútna neplatnosť zmluvy, ktorou ho mal nadobudnúť).

29. Sťažovateľka svoju argumentáciu na podporu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie prezentovala v týchto troch okruhoch: (i) namietané porušenie princípu právnej istoty, (ii) namietané porušenie práva na rovnosť a *denegatio iustitiae* a (iii) namietané porušenie práva na kvalifikované odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

(i) Namietané porušenie princípu právnej istoty

30. Sťažovateľka namieta, že „*neodôvodneným odklonom všeobecných súdov od ustálenej rozhodovacej praxe súdov došlo aj k porušeniu princípu právnej istoty a zásahu do jej práva na rozhodnutie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou*“. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje najmä na nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 a sp. zn. I. ÚS 151/2016 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/102/2017, z ktorých podľa sťažovateľky vyplýva záver o vyššej miere rizika nedbalého vlastníka oproti nadobúdateľovi v dobrej viere a príklon týchto súdnych inštitúcií k zvýšenej ochrane dobromyseľného nadobúdateľa na úkor (nedbalého) pôvodného vlastníka. V rovnakom zmysle sťažovateľka odkazuje na dve rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky (III. ÚS 247/14 a III. ÚS 451/15), ktoré tiež zdôrazňujú potrebu ústavnoprávnej ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi.

31. Sťažovateľka v podrobnostiach k ňou tvrdenému porušeniu princípu právnej istoty napadnutým rozhodnutím ďalej uvádza, že:

- všeobecné súdy, predovšetkým dovolací súd, svoj odklon od už uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe nijakým racionálnym spôsobom neodôvodnili, hoci boli povinní sa s ňou vysporiadať,
- najvyšší súd zjavne akcentoval okolnosť, že žalobca stratil vlastníctvo v dôsledku trestného činu, a túto identifikoval ako kritérium, pre ktoré odmietol použiť dlhodobo ustálenú súdnu prax na prelomenie princípu „*nemo plus iuris*“,
- v zmysle právneho posúdenia či rozhodovacej praxe je však úplne irelevantné, koľko bolo neplatných úkonov v slede, koľko tabulárnych vlastníkov sa vystriedalo, ako aj dôvod neplatnosti právneho úkonu,
- sťažovateľka poukazovala aj na iné rozhodnutie totožného senátu odvolacieho súdu a to vo veci sp. zn. 6Co/319/2017, ktoré vychádzalo z totožného skutkového stavu a v ktorom odvolací súd prelomil princíp „*nemo plus iuris*“ v prospech dobromyseľného nadobúdateľa, pričom vo veci sťažovateľky rozhodol opačne; dovolací súd podľa sťažovateľky v tejto súvislosti iba skonštatoval,

že nešlo o porušenie princípu právnej istoty, pretože sa konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 6Co/319/2017 malo týkať určenia, či vec patrí do dedičstva,

- sťažovateľka taktiež dáva do pozornosti, že všeobecné súdy sa od ustálenej rozhodovacej praxe neodklonili iba v otázke princípu „*nemo plus iuris*“, ale aj vo všetkých ostatných nastolených otázkach, a to najmä v otázke posúdenia (i) naliehavého právneho záujmu, ako aj (ii) prípustnosti žaloby o určenie platnosti/neplatnosti právneho úkonu, na ktorú sťažovateľka poukazovala vo svojich písomných podaniach.

(ii) Namietané porušenie princípu rovnosti a zákazu odmietnutia spravodlivosti

32. Sťažovateľka považuje za vypuklý problém posúdenia otázky naliehavého právneho záujmu konajúcimi súdmi v danej veci, keď v prípade žaloby žalobcu existenciu tohto záujmu akceptovali, ale jej vzájomnú žalobu o určenie, že žalobca nie je vlastníkom sporného bytu, zamietli z dôvodu, že nemá na tomto určení naliehavý právny záujem. Podľa sťažovateľky súdy zamietnutím jej žaloby bez prejednávania zasiahli do jej práva na spravodlivý proces formou *denegationis iustitiae*, pričom zvýhodnili žalobcu. Zároveň sťažovateľka uviedla, že «*Dovolací súd však v tejto súvislosti iba bez bližšieho zdôvodnenia skonštatoval, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie sa neodklonili od všeobecnej charakteristiky pojmu „naliehavý právny záujem“. Dokonca NS SR zašiel až tak ďaleko, že vzájomnú žalobu označil ako špekulatívnu...*».

(iii) Namietané porušenie práva na kvalifikované odôvodnenie súdneho rozhodnutia

33. Sťažovateľka odkazuje na konkrétnejšiu kritiku nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj odôvodnení jemu predchádzajúcich rozsudkov vo veci konajúcich všeobecných súdov na predchádzajúcu svojej ústavnej sťažnosti (pozri bod 25 a 26 tohto uznesenia). Napriek tomu, že by v každej právnej veci týkajúcej sa prípadného prelomenia zásady „*nemo plus iuris*“ malo dôjsť bez výnimky k hodnotovej polemike, «*vo veci sťažovateľky došlo zo strany všeobecných súdov (a osobitne NS SR) k zapretiu tejto hodnotovej polemiky. Súdnym prieskum sa v jej veci zastavil na jednom dôvode z celej rady neplatných právnych úkonov a k hľadaniu prevažujúceho princípu (teda či prelomiť alebo neprelomiť zásadu „nemo plus iuris“)* súdy vôbec nepristúpili.». Uvedenú skutočnosť a „*povrchné, nelogické a výrazne nekonceptné odôvodnenia všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nedávajú odpovede na žiadne relevantné otázky a zameriavajú sa iba na konštatovanie trestnej činnosti žalovanej v I. rade*“, považuje sťažovateľka za najvážnejší zásah do jej práva na spravodlivý súdny proces – ústavno-konformný výklad a aplikáciu jednoduchého práva.

34. V závere sťažnosti sťažovateľka v sťažnostnom petite navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených základných práv a práv garantovaných dohovorom, dodatkovým protokolom i chartou napadnutým rozhodnutím, aby ho zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

35. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu

vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

36. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

37. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

38. Uvedené stabilné právne názory ústavného súdu tvoria právne východiská aj v danej veci.

39. Hneď v úvode hodnotiacej časti odôvodnenia svojho uznesenia považuje ústavný súd za potrebné poukázať na to, že rozsiahla ústavná sťažnosť sťažovateľky nie je, čo sa týka obsahu konzistentná. Sťažovateľka v prevažujúcej časti ústavnej sťažnosti podrobila kritike postup a rozsudky okresného súdu a krajského súdu (sprevádzanej v texte slovami „*súdy*“, „*všeobecné súdy*“ a pod.), prezentujúc vlastné názory a predstavy o skutkových okolnostiach kauzy a riešení jednotlivých otázok, pričom o napadnutom rozhodnutí sa zmieňuje prevažne všeobecne („*je svojvoľné, zjavne neodôvodnené, ignoruje princíp právnej istoty, popiera zmysel práva na spravodlivé súdne konanie*“, atď.). Inými slovami, ústavná sťažnosť zjavne smeruje k zmene výsledku konania pred všeobecnými súdmi v jej veci bez toho, aby reflektovala skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie je procesným rozhodnutím v dovolacom konaní. Odôvodnenie posudzovanej ústavnej sťažnosti potom iba minimálne korešponduje s tým, čo sťažovateľka žiada od ústavného súdu v jej petite.

40. V súvislostiach uvedených v predchádzajúcom bode má ústavný súd potrebu zdôrazniť, že aj v tu posudzovanej veci dôsledne dbal na svoju úlohu pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v intenciách celej plejády svojich ustálených rozhodnutí (pozri napr. body 35 až 37), rešpektoval predmet tohto konania pred ústavným súdom, ktorý obsahom svojej ústavnej sťažnosti, najmä jej petitom, nastolila sťažovateľka, a v jeho medziach podrobne preskúmal napadnuté rozhodnutie z hľadiska možnosti sťažovateľkou namietaného porušenia jej práv, pričom sa oboznámil aj s obsahom dovolania, ktoré sťažovateľka predložila ústavnému súdu spolu s ústavnou sťažnosťou.

41. V posudzovanej veci je príznačné, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti konkrétne nenamietala správnosť posúdenia ani jedného z jej štyroch dovolacích dôvodov dovolacím súdom v napadnutom rozhodnutí. Z jej všeobecnej kritiky tohto rozhodnutia (bod 25) však implicitne vyplýva nesúhlas

s tým, že dovolací súd nevykonal meritórny prieskum aspoň niektorej z otázok, ktoré v dovolaní nastolila.

42. Ústavný súd v záujme komplexnosti a presvedčivosti svojho rozhodnutia (a tiež z dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode) po podrobnom preštudovaní napadnutého rozhodnutia a dovolania sťažovateľky pojal do odôvodnenia svojho uznesenia podstatné ich časti. Ústavný súd zistil, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať žiadnym uplatneným dôvodom dovolania, posúdil ich striktne v medziach relevantnej právnej úpravy a v súlade s doterajšou judikatúrou dovolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie nie je arbitrárne ani nevykazuje znaky svojvôle. Najvyšší súd vysvetlil všetky otázky vyplývajúce z dovolania zrozumiteľným spôsobom, ktorý nevyvoláva rozumné pochybnosti.

43. Pokiaľ ide o sťažovateľkou opakovane namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (ale i rozsudku odvolacieho súdu), ústavný súd pripomína, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

44. Ústavný súd, rešpektujúc pravidelne vo svojej judikatúre prezentovaný názor, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08), ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa ustanovenia § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

45. Ústavný súd vo vzťahu k právnym názorom citovaným v bodoch 14 a 21 odôvodnenia tohto uznesenia dodáva, že sa nestotožňuje s postojom najvyššieho súdu, podľa ktorého povinnou obsahovou náležitosťou dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je uvedenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) dovolacieho súdu. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemožno interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Obligatórne náležitosti dovolania upravuje § 428 CSP, ktorý okrem iného ukladá dovolateľovi povinnosť uviesť v dovolaní dovolacie dôvody, teda „z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne“. Následne ustanovenie § 432 CSP vyžaduje vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP (odôvodnenému nesprávnym právnym posúdením veci), aby dovolateľ uviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a dotknutý dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a súčasne uvedie, v čom spočíva nesprávnosť

tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek a dovolací súd ňou nie je viazaný (III. ÚS 76/2021). Aj napriek uvedenému záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky nemožno považovať za svojvoľný či arbitráry, a tak ústavne neudržateľný.

46. Najvyšší súd totiž formuloval názory na povinné obsahové náležitosti dovolania (s ktorými sa ústavný súd nestotožňuje) *in abstracto*. Sám však nespochybňuje (ako to vyplýva z ďalších častí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), že sťažovateľka v jej dovolaní judikatúru relevantnú pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP uviedla. Následne sa s ňou najvyšší súd vecne vysporiadal s výsledkom o ich nedostatočnom komparačnom potenciáli, v dôsledku čoho dovolanie sťažovateľky v týchto jeho častiach nemohlo byť vyhodnotené ako prípustné. Napriek formulácii právneho názoru dovolacieho súdu, s ktorým ústavný súd nesúhlasí, nebolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté pre chýbajúce povinné obsahové náležitosti, ale preto, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, ako aj preto, že nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp. preto, že dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (tieto ustanovenia nevymedzujú náležitosti dovolania, ktoré sú regulované v § 428 až § 430 CSP, ale určujú procesnú podobu, akou dovolateľ má vymedziť dovolacie dôvody). Ústavnou sťažnosťou kritizované dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu teda v konečnom dôsledku nie je založené na ústavným súdom neakceptovanom právnom názore o povinných obsahových náležitostiach dovolania. Preto nesúhlas ústavného súdu s parciálnym a vo všeobecnej rovine vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu nie je dôvodom, pre ktorý by ústavnú sťažnosť bolo potrebné prijímať na ďalšie konanie.

47. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľka ich porušenie odvodzuje od namietaného porušenia jej práva na spravodlivý proces, resp. je zjavné, že ich porušenie spája so svojím neúspechom v súdnom spore pred všeobecnými súdmi. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným predpokladom porušenia jej hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jej procesných práv. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ani práva na spravodlivé súdne konanie, a medzi právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým rozhodnutím niet relevantnej spojitosti, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

48. V petite svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka namietala tiež porušenie svojich bližšie neurčených práv podľa čl. 20 a čl. 47 charty. Z čl. 51 ods. 1 charty vyplýva, že ustanovenia charty sú určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnom konaní sa neaplikovalo právo Európskej únie, a teda ani charta nie je v tomto prípade aplikovateľná. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

49. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu